

AUGŠĀMCELŠANĀS PIRMS KRUSTA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jūdas 9, Lk 9:28–36, 1ķēn 17:8–24, Lk 7:11–17, Mk 5:35–43, Jņ 11:1–44.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņai sacīja: ‘ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?’” (Jņ 11:25, 26)

Vecās Derības atsauces uz augšāmcelšanos, ko mēs esam aplūkojuši līdz šim, lielā mērā balstījās uz personīgām gaidām (Īj 19:25–27, Ebr 11:17–19, Ps 49:15, Ps 71:20) un nākotnes apsolījumiem (Dan 12:1, 2, 13). Tomēr mums ir arī tādi inspirēti ziņojumi, kuros cilvēki reāli tika uzcelti no mirušajiem.

Pirmā bija Mozus augšāmcelšana (Jūdas 9, Lk 9:28–36). Israēla monarhijas laikā Sareptas atraitnes dēls (1ķēn 17:8–24) un sunamietes dēls (2ķēn 4:18–37) arī tika augšāmcelti. Kristus, būdams miesā, augšāmceļā Naines atraitnes dēlu (Lk 7:11–17), Jaira meitu (Lk 8:40–56) un tad Lācaru (Jņ 11). Izņemot Mozu, visi šie cilvēki tika uzmodināti kā mirstīgi, kas beigās atkal mirs. Šie gadījumi apstiprina arī Bībeles mācību par bezapziņas stāvokli nāvē (Īj 3:11–13; Ps 115:17; Ps 146:4; Māc 9:5, 10). Nevienā no šiem ziņojumiem, ne arī kādā citā Bībeles augšāmcelšanās stāstā nav pieminēta pēcnāves dzīves pieredze.

Šajā nedēļā mēs tuvāk aplūkosim augšāmcelšanos, kas notika pirms paša Kristus nāves un augšāmcelšanās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. oktobrī.

Mozus augšāmcelšanās

Izlasi Jūdas 9 un Lk 9:28–36. Kādus pierādījumus tu vari atrast šajos pantos tam, ka Mozus cēlās augšā miesā?

Daži grieķu baznīcas tēvi no Aleksandrijas apgalvoja, ka tad, kad Mozus nomira, bija redzami divi Mozi: viens dzīvs garā, otrs miris miesā; viens Mozus pacēlās debesīs kopā ar eņģeļiem, otrs tika apglabāts zemē. (Sk. Origen “Homilies on Joshua” 2.1; Clement of Alexandria “Stromata” 6.15). Šāda sadalīšana starp dvēseles pieņemšanu un miesas apbedīšanu varbūt noder tiem, kas tic grieķu nemirstīgās dvēseles konceptam, bet šāda ideja Bībelē nav atrodama. Jūdas 9. nodaļa apstiprina Bībeles mācību par Mozus ķermeņa augšāmcelšanos, jo strīds bija “par Mozus miesu”, nevis par izdzīvojušo dvēseli.

5Moz 34:5–7 stāsta, ka Mozus nomira 120 gadu vecumā. Kungs apglabāja viņu apslēptā vietā Moāba zemes ielejā. Bet Mozus nepalika ilgi kapā. “Pats Kristus kopā ar eņģeļiem, kuri to bija aprakuši, nonāca no Debesīm, lai uzmodinātu dusošo svēto. [...] Kristus nāca, lai pirmo reizi dotu dzīvību mirušajam. Kad Dzīvības Kungs un mirdzošās būtnes tuvojās kapam, sātans uztraucās par savām pārvaldnieka tiesībām. [...] Kristus neielaidās strīdā ar sātanu. [...] Bet Kristus visu nodeva sava Tēva ziņā, sacīdams: “Lai Kungs tevi rāj.” (Jūdas 9. p.). [...] Augšāmcelšanās bija nodrošināta uz visiem laikiem. Sātanam tika atņemts viņa laupījums; – taisnie mirušie atkal dzīvos.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 478., 479. lpp.)

Skaidrs pierādījums Mozus augšāmcelšanai atrodams apskaidrošanas notikumā. Tur Mozus parādījās kopā ar pravieti Eliju, kas bija pārvērsti, nāvi nepiedzīvojis (zķēn 2:1–11). Mozus un Elija pat sarunājās ar Jēzu (sk. Lk 9:28–36). “Un, lūk, divi vīri sarunājās ar Viņu, tie bija Mozus un Ēlija. Tie parādījās debess spožumā un runāja par Viņa galu, kas to sagaidīja Jeruzālemē.” (Lk 9:30, 31) Mozus parādīšanās, pierādījums Kristus gaidāmajai uzvarai pār grēku un nāvi, šeit ir attēlota nepārprotami. Jēzum parādījās Mozus un Elija, nevis viņu “gari” (galu galā Elija nebija miris).

Mozum neļāva ieiēt laicīgajā Kānaānā (5Moz 34:1–4), bet viņš tika paņemts uz Debesu Kānaānu. Ko tas māca par to, kā Dievs, “darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam” (Ef 3:20)?

Divi Vecās Derības gadījumi

Izlasi 1ķēn 17:8–24 un 2ķēn 4:18–37. Kas līdzīgs un kas atšķirīgs šajos abos augšāmcelšanās gadījumos?

Ebr 11. nodaļā mēs lasām, ka ticībā “sievās savus mirušos atguvušas ar augšāmcelšanos” (Ebr 11:35). Tā tas bija abos gadījumos, kas attēloti šodienas pantā.

Pirmais (sk. 1ķēn 17:8–24) notika Israēlā lielās atkrišanas laikā, kas notika ķēniņa Ahaba un viņa sievas pagānietes Izebeles laikā. Tā kā smags sausums plosījās zemē, Dievs pavēlēja Elijam doties uz Sareptu, pilsētu ārpus Israēla. Tur viņš satika trūcīgu feniķiešu atraitni, kas gatavojās pagatavot pēdējo maltīti sev un savam dēlam, lai pēc tam mirtu. Bet viņu dzīvības tika pasargātas, pateicoties brīnumam ar miltiem un eļļu, kas nebeidzās, līdz sausums bija pārgājis. Vēlāk viņas dēls saslima un nomira. Izmisumā māte lūdās Elijam, kas sauca uz Kungu. “Un Tas Kungs paklausīja Elijas balsij, un Viņš lika bērna dvēselei atkal atgriezties tanī atpakaļ, un tas atdzīvojās.” (1ķēn 17:22)

Otrā augšāmcelšanās (sk. 2ķēn 4:18–37) notika Šunemā, mazā ciematā uz dienvidiem no Gilboas kalna. Elīsa bija palīdzējis trūcīgajai atraitnei samaksāt viņas parādus, brīnumainā veidā piepildot daudzus traukus ar eļļu (2ķēn 4:1–7). Vēlāk Šunemā viņš satika dižciltīgu precētu sievieti, kurai nebija bērnu. Praviētis pastāstīja, ka viņai būs dēls, un notika, kā viņš bija pravietojis. Bērns auga un bija veselīgs, bet kādu dienu viņš saslima un nomira. Sunamiete devās uz Karmela kalnu un lūdza Elīsu nākt viņai līdzī, lai apraudzītu viņas dēlu. Elīsa neatlaidīgi lūdza Kungu, un beigās bērns atkal atdzīvojās.

Šīm sievietēm bija dažādi apstākļi, bet tāda pati glābjoša ticība. Feniķiešu atraitne uzņēma pravieti Eliju ārkārtīgi grūtā laikā, kad viņam Israēlā nebija drošas vietas. Sunamiete un viņas vīrs bija sagatavojuši atsevišķu istabu, kur pravietim Elīsam palikt pa nakti, ceļojot cauri viņu reģionam. Kad abi bērni nomira, uzticīgās mātes vērsās pie šiem Dieva praviēšiem un prierējās redzēt savus bērnus atkal dzīvus.

Šie ir lieliski stāsti, taču cik daudziem citiem nav noticis nekas tik brīnumains. Ko šim skumjajam faktam vajadzētu mācīt jums par to, cik centrāla loma mūsu ticībā ir augšāmcelšanās apsolījumam laika galā?

Naines atraitnes dēls

Bībele ziņo, ka Jēzus “gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu” (Apd 10:38). Patiešām, visi evaņģēlīji ir pilni ar ziņojumiem par Jēzus kalpošanu daudzām sāpošām dvēselēm, kurām bija kāda vajadzība. Tāpēc daudzi jūdi vēlāk sāka ticēt, ka Jēzus ir apsolītais Mesija.

“Bija veseli ciemi, kur nevienā namā vairs nedzirdēja slimnieku vaidus, jo tur bija gājis Jēzus un visus slimos dziedinājis. Kristus darbs liecināja par Viņa dievišķo svaidījumu. Katrā Viņa dzīves darbībā atklājās mīlestība, žēlastība un iejūtība. Kristus sirds kvēloja maigā līdzjutībā pret cilvēku bērniem. Viņš pieņēma cilvēka dabu, lai saprastu un apmierinātu to vajadzības. Kristum nebaidījās tuvojties visnabadzīgākie un vienkāršākie ļaudis. Pat mazi bērni vēlējās būt pie Viņa.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 11., 12. lpp.)

Izlasi Lk 7:11–17. Kādas svarīgas atšķirības ir starp to, kas notika šajā augšāmcelšanas gadījumā un vakar aplūkotajos? _____

Savas kalpošanas laikā Galilejā Jēzus dziedināja slimos un izdzina dēmonus. Kādā reizē Viņš ar Saviem sekotājiem tuvojās Naines vārtiem, kad caur tiem gāja cauri bērū ceremonija. Atvērtajā zārkā gulēja atraitnes vienīgais dēls, un māte nevaldāmi raudāja. Līdzjutības pilns pret raudošo māti Jēzus sacīja: “‘Neraudi!’ Un piegājis Viņš aizskāra zārku, un nesēji apstājās, un Viņš sacīja: ‘Jaunekli, Es tev saku: celies augšā!’” (Lk 7:13–15) Jēzus klātbūtne pilnībā izmainīja visu scenāriju, un daudzie cilvēki, kas bija brīnuma aculiecinieki, saprata ne tikai to, ka noticis kas pārsteidzošs, bet ka viņu vidū bija kāds īpašs cilvēks (ko viņi sauca par “lielu pravieti”).

Gan feniķiete (1ķēn 17:8–24), gan sunamiete (2ķēn 4:18–37) bija lūgušas pēc palīdzības – no Elijas un Elisas. Bet Naines atraitnei palīdzība tika sniegta, to pat neprasot. Tas nozīmē, ka Dievs rūpējas par mums pat tad, ja mēs esam nespējīgi vai jūtamies nevērtīgi, lai lūgtu pēc Viņa palīdzības. Jēzus redzēja problēmu un rīkojās – tas ir tik raksturīgi Jēzum visā Viņa kalpošanā!

Patiesa reliģija ietver rūpes par bāreņiem un atraitnēm ap mums (Jēk 1:27). Lai gan mēs nebūsim spējīgi darīt tādus brīnumus kā Jēzus, ko mēs varam darīt, lai kalpotu tiem cilvēkiem ap mums, kas cieš? _____

Jaira meita

Augšāmcelšana pirms Jēzus paša nāves un augšāmcelšanās nebija ierobežota kādā īpašā etniskā grupā vai sabiedrības šķirā. Mozus, iespējams, bija izcilākais cilvēciskais Dieva ļaužu vadītājs, kāds jebkad dzīvojis (5Moz 34:10–12). Turpretī trūcīgā feniķiešu atraitne nebija pat israēliete (1ķēn 17:9). Sunamiete bija redzama sabiedrībā (2ķēn 4:8), bet arī nebija ebrejiete. Naines atraitnei bija viens dēls, no kā viņa, iespējams, bija atkarīga (Lk 7:12). Savukārt Jairs bija sinagogas priekšnieks, iespējams, Kapernaumā (Mk 5:22). Neskatoties uz dažādajiem kultūras kontekstiem un sociālo statusu, viņus visus svētīja Dieva dzīvību dodošais spēks.

Izlasi Mk 5:21–24, 35–43. Ko mēs varam mācīties par nāvi no Kristus vārdiem: “Bērns nav miris, bet gul!” (Mk 5:39)? _____

Jaira 12 gadus vecā meita gulēja mājās uz nāves gultas. Tāpēc viņš devās pie Jēzus lūgt, lai nāk uz viņa māju un uzliek Savas rokas, un dziedina. Bet, pirms viņš tur nokļūva, kāds atnesa skumjo vēsti: “Tava meita jau nomirusi, ko tu vēl apgrūtināsi Mācītāju.” (Mk 5:35) Tad Jēzus teica skumju pārņemtajam tēvam: “Nebaidies, tikai tici.” (Mk 5:36) Patiešām, viss, ko tēvs varēja darīt, bija pilnībā uzticēties Dieva aizgādībai.

Ieradies pie viņa mājas, Jēzus teica visiem, kas bija sanākuši: “Ko jūs trokšņojat un raudat? Tas bērns nav miris, bet gul!” (Mk 5:39) Viņu izsmēja, jo (1) zināja, ka viņa ir mirusi, kā arī (2) nespēja saprast Viņa vārdu nozīmi. “Mierinošā metafora, kurā ‘miegs’ stāv ‘nāves’ vietā, šķiet, ir bijis Kristus iemīļotais veids, kā runāt par šo pieredzi (Mt 9:24, Lk 8:25, sk. Jņ 11:11–15). Nāve ir miegs, bet dziļš miegs, no kura var pamodināt tikai lielais Dzīvības Devējs, jo Viņam vienīgajam ir kapa atslēgas (sk. Atkl 1:18; salīdzini ar Jņ 3:16, Rm 6:23).” (“The SDA Bible Commentary”, 5.sēj., 609. lpp.)

Pēc meitenes augšāmcelšanas aculieciniekus “pārņēma liels uztraukums” (Mk 5:42). Nav nekāds brīnums. Jo šajā dzīvē nāve ir galīga, absolūta un šķietami neatgriezeniska. Redzēt kaut ko tādu savām acīm noteikti bija pārsteidzoša, dzīvi mainoša pieredze.

Jēzus vārdi – “Nebīsties, tici vien” (Mk 5:36) – ir jēgpilni arī mums. Kā mēs varam mācīties to īstenot, pat atrodoties baisās situācijās, kad visvairāk būtu jātic? _____

Lācars

Izlasi Jņ 11:1–44. Kādā ziņā Jēzus tika “pagodināts” Lācara slimībā un nāvē (Jņ 11:4)?

Arī šeit Jēzus izmanto gulēšanas metaforu, lai runātu par nāvi. “Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis, bet Es eimu viņu modināt.” (Jņ 11:11) Ja kāds domāja, ka Viņš runā par burtisku miegu (Jņ 11:11–13), Jēzus skaidri apliecināja, ko Viņš ar to domāja: “Lācars ir miris.” (Jņ 11:12–14) Patiesībā, kad Jēzus ieradās Betānijā, Lācars bija miris jau četras dienas. Viņa līķis jau bija sācis trūdēt (Jņ 11:17, 39). Kad miesa sāk sadalīties un nelabi ož, nav šaubu: cilvēks ir miris.

Šajā kontekstā, kad Jēzus teica Martai: “Tavs brālis celsies augšām!” (Jņ 11:23), viņa apliecināja savu ticību augšāmcelšanai laika beigās. Bet Jēzus paziņoja: “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to ticī?” (Jņ 11:23–26) Un Jēzus piebilda: “Ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību.” (Jņ 11:40) Marta ticēja, un viņa piedzīvoja Dieva godību sava brāļa augšāmcelšanā.

Bībele ziņo, ka Dieva vārdi radīja dzīvību (Ps 33:6) un ar Viņa dzīvības vārdu dzīvība var tikt radīta no jauna, kā tas bija Lācara gadījumā. Pēc īsas lūgšanas Jēzus pavēlēja: “Lācar, nāc ārā!” (Jņ 11:43) Un klātesošie piedzīvoja dzīvību dodošo Dieva spēku, to pašu spēku, kas reiz izsauca esamībā mūsu pasauli, un to pašu spēku, kas laika beigās atsauks mirušos atpakaļ dzīvē augšāmcelšanas notikumā.

Uzmodinot Lācaru, Jēzus pierādīja, ka Viņam ir vara pār nāvi. Kas tādām būtnēm kā mums, kas neizbēgami reiz mirsim, var būt vēl lielāka Dieva godības atklāšanās?

Izlasi Jņ 11:25, 26. Vienā vietā Jēzus runā par ticīgajiem, kas mirst, pēc tam par ticīgajiem, kas nekad nemirst. Ko Jēzus mums šeit māca, un kāpēc izpratne par to, ka nāve ir bezapziņas miegs, ir tik izšķiroša, lai saprastu Kristus vārdus? Kāpēc Viņa vārdi piedāvā mums, kapam nolemtām būtnēm, tik daudz cerības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Mozus nāve” (469.–480. lpp.), grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Stingrs rājiens” (129.–142. lpp.) un “Miera pravietis” (237.–243. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Centurions” (318., 319. lpp.), “Ticības pieskāriens” (342., 343. lpp.), “Lācar, nāc ārā” (524.–536. lpp.).

“Kristū ir dzīvība – sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā. ‘Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.’ (1. Jāņa 5:12) Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija. ‘Kas Man tic,’ sacīja Jēzus, ‘dzīvos, arī, ja tas mirs; un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?’ Kristus te raugās nākotnē uz savas otrās atnākšanas brīdi. Tad taisnie mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā un dzīvie taisnie, nāvi neredzējuši, pacelti Debesīs. Brīnumdarbam, kuru Kristus gatavojās darīt, uzmodinot no nāves Lācaru, vajadzēja norādīt uz visu taisno mirušo augšāmcelšanos. Ar savu vārdu un savu darbu Jēzus pasludināja, ka Viņš ir augšāmcelšanās Autors. Jēzus, kuram pašam drīz būs jāmirst pie krusta, stāvēja ar nāves atslēgām kā Uzvarētājs pār kapu un apliecināja savas tiesības un varu dot mūžīgo dzīvību.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 530. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzi cilvēki nomira Elijas un Elīsas pravietiskās kalpošanas laikā, kā arī Kristus paša zemes kalpošanas laikā. Tikai daži tika augšāmcelti (sk. Lk 4:24–27). Padomājiet arī par visu mirušo pieredzi, proti, kāda ir atšķirība, vai viņi augšāmcēlās pagātnē vai Kristus otrās atnākšanas laikā, vismaz attiecībā uz to, kā bija būt mirušam?

2. Daudzi rakstnieki gadsimtu gaitā ir rakstījuši par dzīves niecību, kas beidzas ar nāvi. Mēs mirstam līdz ar visiem dzīviem radījumiem – vistām, bebrim, austerēm utt. Tomēr cilvēku situācija ir sliktāka nekā dzīvniekiem, jo mēs zinām, ka mēs mirsim (sk. Māc 9:5). Vistas, beбри un austeres to nezina. Kāpēc tad augšāmcēlšanās apsolījums mums ir tik izšķirošs?

3. Ja tu domā, ka dvēsele ir nemirstīga un ka mirušie, īpaši taisnie mirušie, dzīvo debesīs pēc savas nāves, kāda tad ir vajadzība pēc augšāmcēlšanās laika galā?

4. Ja kāds sauktu un jautātu: “Vai tur ir Sallija?”, tu varētu atbildēt: “Jā, bet viņa guļ.” Bet uz šo jautājumu tu nevarētu atbildēt: “Jā, bet viņa ir mirusi.” Kāpēc ne? Ko tas mums māca par nāves dabu?